

# Andělův dárek

*\* Víš o mně, ať se-  
dím nebo vstanu,  
zdálky je ti jasné,  
co chci dělat.*

Lucie byla unavená. Statečně se probojovávala vpřed kamenitou cestou a šlo se jí čím dál hůř. Chtěla by se vrátit domů za maminkou a bráškou. Ale potom, co se dnes stalo, to nešlo. Za chvíli zapadne slunce. Už se začalo stmívat a Lucie cítila, jak se ochlazuje a jak jí mrznou ruce a tma padá i do jejího srdce.

Začalo to nenápadně. „Lucie, prosím tě, pomůžes Maxovi udělat domácí úkol?“ zeptala se jí maminka. „Já mám teď hodně práce.“ Ale Lucie právě listovala časopisem. Neměla chuť nikomu pomáhat a Maxovi už vůbec ne. Stejně jí jde celou dobu na nervy. Lucie odsekla: „Ať si pomůžes sám! Otrava jeden! Mně taky nikdo nepomáhá!“ Pak se ale sama polekala toho, co řekla, praštila s časopisem o pohovku a utekla!

Lucie byla venku už dlouho. Už věděla, že udělala chybu, ale co teď? Máma už si určitě dělá starosti. Rozplakala se. Bylo jí líto, co se stalo. Má je přece oba ráda, mámu i bratra. Ale čím více se stmívalo, tím větší měla strach. Vždyť se tak stydí, že se asi už nikdy nedokáže vrátit!

Najednou před sebou uviděla světlo a uslyšela, jak někdo volá: „Lucie!

Lucie!“ Na skále stála postava a světlo kolem ní vrhalo krásné jasné barvy – žluté až do fialova. A fialová byla Luciina nejoblíbenější!

Anděl! – Pomyslela si a úžasem otevřela pus. „Kdo jste?“ Postava odpověděla: „To je dobře, že jsme tě našli! Neboj se! Nestalo se ti nic?“

„Ale stalo!“ odpověděla Lucie a všechno povyprávěla. Nakonec se rozplakala: „Je mi to tak líto. Mám strach, že se maminka bude zlobit a přestane mě mít ráda. A že mě už nebude mít rád vůbec nikdo na světě!“

Anděl se zasmál a něco Lucii položil na dlaň. Bylo to srdce z hladkého červeného kamene. „Lucie, poslouchej. Každý dělá chyby. Řeknu ti tajemství. I kdyby tě všichni opustili a i kdybys od všech lidí utekla, Bůh tě neopustí. Před ním neutečeš a ani se před ním neschováš. Má tě rád, i když se sama přestaneš mít ráda. Vrať se domů a neboj se. Tam tě mají také pořad rádi a už na tebe čekají.“

Lucie se rozzářila. A aby si to, co právě slyšela, dobře zapamatovala, stiskla pevně v ruce andělův dárek.

*\* Sleduješ mou  
stezku i místo,  
kde ležím, všechny  
moje cesty jsou ti  
známy.*

*\* Žádná tma pro  
tebe není temná:  
noc jako den svítí,  
temnota je jako  
světlo.*

*\* Kam odejdu před  
tvým duchem, kam  
uprchnu před tvou  
tvář?*

**Spoj část příběhu s částí žalmu 139 tak, aby se co nejvíce hodily k sobě.**

**Stalo se ti něco podobného?  
Povídejte si o tom.**